

- [Михаил Пришвин](#)
  -
- [info](#)
  -
- [notes](#)
  - [1](#)

Спасибо, что скачали книгу в [бесплатной электронной библиотеке Royallib.com](#)

[Все книги автора](#)

[Эта же книга в других форматах](#)

Приятного чтения!

Михаил Пришвин

Флейта

В нашата околия имаше един смахнат княз, сигурно сте чували за него. Случвало се е пьян на кон да се качи в спалнята си на втория етаж. А веднъж същият този учен кон Арап го закарал в Земското събрание и князът влязъл в заседателната зала на кон, като цар Иван Грозни в покорения Псков. Този случай го направи известен и беше описан във всички вестници под заглавие „Жива старина“. Подмами ме дяволът да се свържа с този смахнат княз: наех под аренда от него малка мелница, съблазни ме мястото заради лова. Казват, че сам Грозни е идвал тук: от една страна се редят гори, ако искаш, можеш да преброиш сто и двеста версти¹ — все гори, буренявали ниви и пущинаци, а от другата страна — недостъпни за човешки крак блатата; там на островите се въдят всякакви птици, всякакъв дивеч и от време на време излиза и се пръска по гарите и пущинаците. Между горите и блатата бърза рекичка, а на рекичката се намира моята мелница. През пролетта патици и гъски се тълпят над главата ми, през есента всичият дивеч се пръска по храсталаците, почива си и какъв е тлъст — убиеш едно парче, и фунт сланина, сверяваш с кантара — фунт. Но всеки ловец си има своя страст: един обича да ходи на лов за вълци, друг — за патици, а аз обичам да ходя за зайци с ловно куче. По това време стана така, че умря от старост моето славно куче Костромич. Потърсих тук-там и скоро селяните ми доведоха една полска хрътка, тънка като пружинка, казваше се Флейта. Както става обикновено, наговориха ми куп небивалици, дори и това, че и на княжески лов такова куче не се срещало, а стопанинът му бил убит във войната.

Беше през есента, излязох в гората да пробвам кучето още докато грееха звездите; винаги излизам рано на лов за зайци, защото на ранина те не спят здрав сън, лесно ги вдигаш.

Докато премина от княжеските на селските места, падна слана. Обичам сланата дори повече от първия сняг. По нея заешките следи също се виждат ясно, зелени върху скрежа, а дърветата се изправят като златни и кучешкият лай ми е по-приятен в гората с листа. Толкова е хубаво, просто прелест! Гледам рисунката на следата: три заешки лапи, а четвъртата на нищо не прилича, нито на човешки крак, нито на кравешко копито, по-скоро наподобява конска подкова. Помислих си: стъпката на нечий кон е

попаднала в зайчевите следи, но повървах доста по тях, не — лапата на самия заек си е такава като конско копито. Пуснах хрътката по следите и тя изведнъж дигна скрития в храстите заек, като залая тънко и приятно, като че ли флейта засвири в гората. Странен глас — веднага ми хареса много. На първия кръг пропуснах заека или пък той така бързо се беше шмугнал в храсталака, че не успях дори да го зърна. Притичах през поляната и застанах на втория кръг Флейта го подгонваше все по-близко и по-близко — заекът го няма, а кучето минава зад гърба ми: значи, докато съм го чакал отпред, той е преминал точно две крачки зад мен и дори не ми показва своя окаян конски крак. Гората — съвсем непозната, гонитбата се насочи в неизвестна за мен посока и колкото и да се стараех, не можех не само да убия, но дори да мярна този дяволски заек. Забърках се по кръговете, непрекъснато се въртях около себе си, забравих всичко на света, колко е часът и къде се намирам; голяма радост за мен бе да слушам кучето, само да не оставяше гонитбата на заека, а аз ще постигна своето дори и да не го убиех, а досега не съм имал случай да не видя заека, който ми е гонило цял ден.

Желанието да видя, да разбера защо заекът има такава лапа, стана неудържимо, но забелязах, че вечерните звезди вече се показват: трябва някак си да се добера до къщи или да се подготвя за нощуване в гората. Тръгнах напосоки по първата зелена пътека. Вървя и изведнъж пред мен се открива безкрайна ливада, а по нея безброй купи сено, които се губят от погледа в далечината. Избрах си купа сено точно до самата гора срещу една просека, отпях си вдлъбнатинка за нощуване и започнах да тръбя, да отзовавам кучето. Колкото и да тръбях, кучето не се задаваше, все гонеше заека и струва ми се — точно на просеката. В това време над ливадата изгря огромна луна и както става обикновено, отначало бързо се издигна, а после спря, като че ли се опомни, дойде на себе си и засия — тъй засия, че и мушица можеше да се види като през деня. Изведнъж сърцето ми замря — виждам на лунната светлина как на просеката пердаши срещу мен същият заек, лети, расте, расте и когато се приближи на един изстрел разстояние, чак ме достраша да стрелям: един такъв голям като теле, но ушите му и всичкото му е обикновено заешко, а дясната му предна лапа като чук. Изчаках го аз да дойде по-близо и когато се доближи на двадесет крачки, прицелих се като в стена и стрелях. Той веднага слегна, потрепера с крака и се опъна. А кучето ми все гони и гони — какво става? Погледнах натам — на просеката бяга друг заек и пак право към мен. Справих се и с него, после и с трети, и с четвърти. Стрелям, а те все бягат, и пак стрелям, а те бягат ли бягат към мен. Накрая разбирам, че тази работа не е проста, май

аз самият трябва да изчезвам по-бързо и макар че не вярвам в глупости, тук се обърках. Хукнах от купата по ливадата, а убитите зайци след мен, кой на два крака, кой на три, кой с простреляно ухо, и от всички капе кръв, а най-отпред оня първият с конския крак, ушите му стърчат като тополи към небето, целите надупчени от сачмите като сито и през дупчиците блестят звезди.

Сега разбирам, че всичко това ми се е сторило тогава от мъка. Но тогава не можех да разбера, а щом се събудих сутринта върху купата сено, чух, че кучето още лае, и така се зарадвах! Такова куче никога не съм имал, да гони цял ден и цяла нощ. Гледам един заек наистина бяга през просеката към мен. Отстрелях го, огледах го; нищо особено, просто неговата предна лапа отдавна е била смазана и се разраснала в огромен мазол. Преди още Флейта да дотича при мен, аз от място прострелях още два подплашени от шума заека, а по пътя за вкъщи, без да изморявам кучето, отстрелях в леговищата им два големи сиви заека.

Спасибо, что скачали книгу в [бесплатной электронной библиотеке Royallib.com](http://Royallib.com)

[Оставить отзыв о книге](#)

[Все книги автора](#)

---

info

Информация за текста

© Михаил Пришвин

© 1979 Воля Драгомирецкая, превод от руски

Сканиране, разпознаване и корекция: moosehead, 2010

Издание:

Ловни разкази

ДИ „Земиздат“, София, 1979

Съставители: Атанас Георгиев, Власта Миклашова-Райска

Редактор: Радка Гоцева

Художник: Иржи Красл

Свалено от „Моята библиотека“ (<http://chitanka.info/text/17598>)

Последна редакция: 2010-10-22 12:00:00

---

notes

1

Верста — стара руска мярка за дължина, равна на 1066,78 м. — Бел.
(moosehead)